

עודד סירב להודות בכך שאביו נהרג. כל בוקר,
כשהיה מתעורר, היה ניגש למיטת אביו הריקה
ואומר, בוקר טוב, אבא! עד שיום אחד
הפסיק: אני אומר לו כל יום בוקר טוב
והוא לא עונה לי, אמר בעצב.

"גיבורים לא מתים"

לפני כחודשיים צילצל הטלפון במערכת "העולם הזה". היתה זו שיחה מבארי שבט. האשה מעבר לקו ביקשה לרשום את בנה לתחרות "הנספך והנסיכה". הוסבר לה שמועד החרשמה נסתיים. "אנא, ביקשה האשה, אולי תוכלו בכל זאת. בעלי נפל במלחמת ששת-הימים, וזה נורא ישמח את הילד להשתתף בתחרות." הילד הוכנס לתחרות, עלה על הבמה לצד שאר המועמדים הפופיים. חבריה-שופטים לא ידעו דבר על כך (מלבד שרה פלד, אשת ראש עיריית רמת-גן). משום כך היתה בכך שימחה כפולה, כאשר זכה הילד בתואר "נספך ישראל 1970". בעיקבות סיפור זה, יצאה בבוקר יום-הזיכרון כתבת "העולם הזה" ציפורה כסלו לבארי-שבט, לביתם של עודד טובי ואמו רחל. היו לה שתי משימות: האחת - לארח את הנספך ביום העצמאות - ככל אשר יחפוץ ליבו. דיווח על אירוח זה תוכל לקרוא במספרת משמאל. משימתה השנייה היתה פחות שמחה: לשמוע את סיפורה של אלמנת המלחמה הצעירה, - אמו של הנספך. זהו סיפורה של רחל טובי. אך הוא אינו סיפורה בלבד. הוא גם סיפורן של צעירות רבות כמותה ברחבי הארץ. ביום העצמאות תש"ל, האפיל סיפורן על שימחת החג.

השני שלנו. המשפחה פתחה להודיע לי. כשנגמרה המלחמה, שוחחנו בנינו, הילד-דוד, בבית-החולים. שאלתי כמה נהרגו. "368" אמרו לי. אלוהים עזר, אמרתי. תי, ולא ידעתי שבין המעטים שנהרגו היה גם קלוד.

כשחזרתי מבית-חולים ראיתי שהבית מלא אנשים. לא הבנתי מה קורה. נכנסתי לחדר והינקתי את התינוק. כשיצאתי, שאלתי: "מה קורה פה?" פתאום אני רואה שאחורי תי מתעלפת והאח שלי בוכה. "מה קרה?" קלוד נפצע?" צעקתי. ואז ניגש אלי אחי ואמר לי: "לא, קלוד נהרג."

***
 זוג בונה את עתידו

כרתי את קלוד כשהייתי בת 13. הוא הגיע מטוניס בגיל ארבע והיה כמו צבר. אני גם כן כבר 14 שנה בארץ,

קלוד, בעלי, היה בגיפ הראשון שהבי קיע את שערי עזה כשפרצה מלחמת ששת הימים.

ברגע שהם התקרבו לעיר, התחילו להפ-גיז אותם. הגיפ של קלוד נפגע בפגיעה ישירה. הוא היה מלא בוקות, ועלה מיד באש. שני הקצינים שהיו עם קלוד בגיפ ניצלו מהלהבות. אחד ניכזה קשה בכל גופו, ולשני נקטעה הרגל. אבל הם נשארו בחיים.

אצל קלוד לא מצאו אפילו את הדיסק-יות. רק מאוחר יותר, אחרי שפינו את השטח והזינו את הגיפ שנפגע עם דחי מור, מצאו מתחתיו חלקי גופה שרופים - כל אבר במקום אחר. ידעו שזה צריך להיות קלוד, אבל בגלל שלא יכלו לזהות את הגופה, קברו אותו בקבר אלמוני מס-5 בבארי.

הייתי בבית-חולים כשהודיעו למש-סחה שלי. זה עתה ילדתי את הבן

"העולם הזה"

מארח את

עודד טובי בן החמש

ביום-העצמאות

עם האלוף במסגרת קבלת-הפ-נים ליום העצמאות, נפגש עודד עם אלוף (מי.ל.) שייקה גביש.

חג

לנספך

הקטן

המון חוגג ככל ילד ישראלי, חגג גם עודד את יום העצמאות באמצעי הפופולארי הנפוץ ב'ן הילדים - פטישים מוסיקאליים.

אבל קלוד היה משהו מיוחד. מין צבר עדין. כל-כך התאהבתי בו שלא רציתי בכלל לשמוע מלימודים. בגיל 18 נישאנו. התחלנו הכל מהתחלה. מאפס. קלוד היה בן 21. רק השתחרר מן הצבא. אבל הוא רצה להוכיח את עצמו. הוא הלך לעבוד בקרית-גת בבית-חרושת לסוכר. זה היה בשנת 1960. הוא הרוויח אז 500 ל"י, וזה נחשב אז להרבה כסף.

אבל הוא לא הסתפק בזה. הוא עבר לעבוד במשרד הביטחון בצנרת. עשיית צנרת. הוא עבד הרבה שעות נוספות, וב-1963 הוא כבר הרוויח 900 ל"י. למרות שהייתי כבר אמא לילד, המשכתי לעבוד כפקידה אצל עורך-דין. התקדמנו בחיים. החלפנו דירה, ריהטנו אותה ורכשנו את כל כלי-העזר למשק הבית, ממיקסר ועד מכונת-כביסה. בשנים האחרונות בעלי הרוויח (המשך בעמוד 26)